

DOSYA/GÖZLEM VE GÖRÜŞLER

ANTALYA

Özet

Bu yazıda Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde 19-20 Nisan iş bırakma eylemi değerlendiriliyor.

Abstract

In this article; April 19 - 20 Strike in Akdeniz University is reviewed.

Merhaba,

19 -20 Nisan grevinde Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesindeki eylemlere katılan nadir birinci basamak hekimlerinden biriyim, nadir kelimesini rahatlıkla kullanabilir miyim emin değilim, ancak eylemin gerek örgütlenme aşamasına, gerekse eylem sırasındaki resme bakınca çok da haksız olmadığım görülebilir ki zaman zaman kendimi misafir gibi hissettiğim oldu. Uzun yıllar boyunca tüm sağlık hareketlerinde itici güç birinci basamak hekimleriyken şimdi böyle bir mesafenin olması üzerinde durulması gereken yeni bir durum olduğunu düşündürüyor. Acaba bir taraftan canımızı yakarlarken bir taraftan verdikleri paralar merhem mi oluyor yaralarımıza? Ve de tabii örgütlülük meselesi; sendikada değil birinci basamak hekimi, tabip odasında değil, en sancılı zamanlarında soluğu buralarda alamıyor, eylemlerde olmayışının sebebini daha çok burada aramak gerek.

Evet, greve dönmeliyim, 2000'de Ankara'da yaptığımız Beyaz yürüyüş'ten sonra katıldığım en etkili eylemdi. Fakültenin tüm bölümlerinin greve katılması, iki gün boyunca azalmayan coşku

hepimizin belleğinde önemli bir yer tutacak. Katılanların ne kendinden ne de çevrelerindeki insanlardan bu çapta bir eylem beklentileri olduğunu sanmıyorum, ilk defa katılan öğrenci ve asistanlar için de, hocalar için de yeniydi, heyecan vericiydi. Eylemin en vurucu anı, kuşkusuz İlker Hoca'nın yürüyüşün sonunda İl Sağlık Müdürlüğü'nün önünde, eylemciler caddeyi fiilen trafiğe kapatmasından sonraki konuşması oldu. İlker Hoca kısacık konuşmasında "Sağlıkta Dönüşüm" politikalarını istatistikleri de içerecek şekilde özetledi ve yaklaşık bin kişilik topluluk konuşmayı caddenin ortasında halk sağlığı dersindeymiş gibi sessizce dinledi.

19- 20 Nisanın bir dönüm noktası olduğunu düşünüyorum, bir taraftan endişeleniyor, bir taraftan umutlanıyorum. Arkasında sağlam bir asistan ve öğrenci örgütlenmesi bıraktığını görüyorum, aynı zamanda diğer sağlık çalışanları ve taşeron işçiler için büyük moral olduğu aşikâr, bir taraftan da diğer hekim gruplarına çok yansımadığını fark ediyorum. Kendi adıma ise, bu eylemlerle, "iyi ki yaşıyorum ve buradayım" dedirten iki gün geçirdim.

Dr. Nihan KEYSAN/Antalya

19-20 Nisan'da TTB'nin çağrısıyla yapılan iki günlük grev son yıllarda yapılan en etkili eylemlerden birisi oldu. Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesi'nde öğrencilerin de katılımıyla %100'e yaklaşan bir katılımı yapıldı. Sağlık alanında piyasaya açılmanın son noktaları yaşanmakta iken geç kalmış bir grev olarak da bakabiliriz. 1980'li yıllarda başlayan dönüşümün son noktasını, küresel sermayeyi ve IMF gibi emperyalist kurumları, ABD'yi arkasına alan AKP hükümeti koyuyor. Geline son noktada artık Tıp Fakülteleri'ne de sıçrayan dönüşümde açık açık sermayenin üniversitelerdeki hedeflerinden birisi olan tıp fakültelerinin içi boşaltılacak, belki bir süre sonra bütün üniversite hastanelerinin devri söz konusu olacak veya satılması hatta bölümlerinin taşeron firmalara devri söz konusu olacak. Bu noktada performans sistemine geçiş zaten işletme olarak görülmekte olan hastanelerin bu batağa iyice sürüklenmesi anlamına geliyor. Artık üniversitelerde eğitimi ve araştırmayı konuşamaz haldeyiz ve işletmenin gelirlerini nasıl artırırız kaygısına gömülmekteyiz, daha doğrusu buna itilmek isteniyoruz. İşte bu nokta Tıp Fakülteleri'nin bittiği noktadır. Eğer bir öğretim üyesi asistanının veya öğrencisinin eğitimini düşünmez hale geliyorsa ve bir asistan işlerinden eğitim almayı düşünemez duruma düşüyorsa bu nokta çok kritiktir ve hükümet hedefine ulaşmış demektir. Benim bir hastamı tedavi etmemin ve sağlığına kavuşturmamın karşılığı performansla bilmem ne kadar çarpanın eklenmesi olamaz. Bu kadar metalaşmayı kabul edemeyiz.

Diğer taraftan hastalarımızın belki de daha az farkına vardığı bir nokta var; sağlık hakkı adım adım ellerinden alınıyor. AKP'nin seçim sürecinde en çok propaganda malzemesi olarak kullandığı argümanlardan birisi sağlıkta dönüşümdür ve bunun üzerinden oy almayı hedeflemektedir. Burada halk açısından bir çelişki var. Biz sağlık çalışanları sağlıkta dönüşümün ölüm anlamına geldiğini savunuyoruz, hükümet bunu iyi yaptığı işlerden birisi olarak lanse ediyor. İşte bize düşen görevlerden birisi de bu yanlışlığı ortadan kaldırmaktır. 19-20 Nisan'da eyleme neden katıldığımızı biraz bu şekilde özetleyebilirim.

Bu eylemin en göze çarpan iki sloganı "uykusuz doktor ölüm demektir" ve "sağlıkta kar, önlükte kirdir" sloganlarıydı. Bunlardan ikincisi aslında yukarıda bahsettiğim sağlıkta dönüşümün bir anlatımı, diğeri de asistanların çalışma şartlarına vurgu yapan bir slogandı. Bu dönemde asistanların eylemlerde daha ön planda olduğunu da gözlemleyebiliriz hatta bir çok hastanede iş bırakmanın başarısını da sağlamıştır diyebiliriz. Tabii burada asistanların kendi taleplerini göz önüne alırsak bu 2 günlük grevin yetmediğini de görürüz. Asistanların çalışma koşulları ve gelecek kaygısı aslında temel belirleyenimiz oldu.

Akdeniz Üniversitesi Tıp Fakültesi son yılların kalabalık ve kitlesel eylemlerinden birisini gerçekleştirdi. Asistanlar, öğrenciler, öğretim üyelerinin yoğun katıldığı ancak hemşire ve işçileri daha az katabildiğimiz bir eylem oldu. Öğrenciler ders boykotu yaptılar, asistanlar özellikle bazı bölümlerde yoğun baskı olmasına rağmen geri adım atmadılar ve kendi çalışma koşullarına isyan eden bir noktadan tuttular eylemin bir ucundan.

Grevin iki gün olması aslında yönetim tarafından bir noktaya kadar tolere edilebilir bir şeydi. Bir taraftan da tüm hastanenin ve hastaların desteği onları bir noktadan sonra tepkisiz bıraktı diyebiliriz.

Tüm bunlara rağmen iki gün olarak başlayan eylemin ilk gününün çok güçlü olması, ikinci gününde zayıflaması kaçınılmaz bir durumdu. Tüm ülkede yürüyüşlerin ilk gün yapılması bir noktada faydalı oldu ancak bir noktada da eylemi bitiren taraf oldu. İkinci gün iş bırakma devam etti ancak eylem alanına katılım yarı yarıya düştü. Akdeniz Tıp'ta asistanların niyeti eylemi bırakmamak ve devam etmektir ancak eylem dizaynı biraz buna engel oldu diyebiliriz, o motivasyonu yakalayamadık. Ancak iki günlüğüne de olsa hastane yönetimini elimize alabileceğimizi gösterdik, fakülteyi durdura bileceğimizi gösterdik. Bunun ardından çok daha güçlü eylemle dönebileceğimizi farkettiler ve öyle bekledik. Ancak tüm ülkede beklediğimiz bu karar çıkmadı. Asistanlar olarak bu noktadan geri adım

atmamaya karar verdik ve taleplerimiz karşılanana kadar devam etmeye ve bir süre sonra kendimiz asistanlar olarak iş bırakmaya karar verdik.

Bu süreç aslında asistanlar açısından bir uyanışa ve bir hareketlenmeye sebep oldu. Performansın üzerimize yıkılacağı ilk günden belliydi. Kaldı ki ilk günden mesai dışı ameliyatlara alınmaya başlandı, anestezi asistanları saat 21:00'a kadar hasta uyutmaya zorlanmaya başladılar ve zorlanıyorlar, aylık 530 saat çalışan asistan arkadaşlarımız var ve bu süre artmaya

19 20 Nisan'da Akdeniz Üniversitesinde genel g(ö)rev eylemine katılan tıp öğrencilerinden biriyim. Bu yazıyı yazdığım günlerde de hasatanemizde bir günlük asistan grevi yaşandı. Süreç tartışmasız son yılların en büyük sağlıkçı ayaklanması.. Diğer arkadaşlar gibi ben de kendimi bu sürece şahit olduğum, örgütlenmesi için ucundan tuttuğum için oldukça şanslı görüyorum. Bunun arkasında elbette yıllardır söyleyegeldiğimiz "hani biz Özal çocuğuyduk, grev nedir bilmezdik!" gibi bir ispat var hem de sağlıkta dönüşümün getirdiği ve hala getirme riski bulunan onca yıkıma karşı geç kalınmış da olsa anlamlı bir çıkış yaparak silkinerek kendine gelmenin etkisi.

Akdeniz Üniversitesinin tıp öğrencileri olarak bizim gururlandığımız farklı bir nokta daha var bizim g(ö)reve yalnızca destekçi olarak katılmadık aynı zamanda 2 gün boyunca öğrenciler olarak derslere girmedik, grev alanında kendi taleplerimizi dile getirdik.

Ben de kişisel olarak sağlık sistemindeki çarpıklıklar bir yana AKP eliyle üniversitenin bir kurum olarak getirildiği noktanın verdiği rahatsızlığın etkisiyle bu eylemlere katıldım. Ne kendimin ne de herhangi bir insanın sürekli yukarıyı gösteren işsizlik grafiklerinin parçası olmasını istemiyorum. Hele ki tıp eğitimi gibi zorlu süreçlerden geçilerek geline bir eğitimin sonucunda.. Ciddi sorunlarımız var; tabela üniversiteler ve kontenjan artışlarıyla (patlaması demek daha yerinde olur!) olsun, eğitim yeri olması gereken üniversitelerimizin birinci basamak hizmeti verilen kurumlara

da devam ediyor. Hasta sayıları her geçen gün artış gösteriyor. Bu eğitim olmasın anlamına geliyor ki, kabul edilemez bir durumdur.

Gelinen bu noktadan daha geri gideceğimiz bir nokta olmadığına göre ileri hamle atabilmek için bu hareketliliği soğutamayız. Bu yıkımı durdurana kadar mücadeleye devam....

**Dr. Aykut ÇOBADAK/Akdeniz Üniversitesi
Tıp Fakültesi Araştırma Görevlisi**

dönüştürülmesiyle olsun, TUS dersanelerinin yarattığı eşitsizliklerle olsun eğitimimiz niteliksizleştirildi. Geçtiğimiz yıllarda yine üniversitemizden birincilikle mezun olan arkadaşımız, intörlere yönelik yapılan araştırmanın sonucunu dile getirerek yakınmıştı, "anne babamızı sınıf arkadaşımıza emanet etmem!" Onca verdiğimiz emek bizlere tıp eğitiminin çarpıklığı nedeniyle özgüven olarak geri dönmüyor. Tıp eğitiminin akla ziyan bir hızla kötüleştiği bir dönemden geçiyoruz.

Bunları fakülte içerisinde çokça konuştuk ve konuşmaya devam ediyoruz. Gerek TÖK içerisinde gerekse okulda zaman zaman yapılan konferanslarda, sohbetlerde, nefes almak için delikler açabildiğimiz yerlerde. Son aylara kadar hepimizde biraz ümitsizlik hakimdi. "Tamam performansı biliyoruz da hocalar da muayanehaneleri kapatıyor diye ayaklandı" diyordu kimi arkadaş, kimisi hastanede taşeron işçilerden bihaberdi, kimisi de ümitsiz "önce halka gidelim kendimizi anlatalım herşey sırayla!" diyordu. Ard arda gelen grev haberleriyle ümitlendik İzmir'den Edirne'den.. Düzenlediğimiz toplantılara öğrenci temsilcisinden TURKMSİC'cisine, BAT'ından "şimdiye kadar hiç böyle şeylerle uğraşmadım" diyenine kadar herkes vardı, internette gruplar oluşturuldu. Şu an asistanlığın intörlüğün görev tanımınının yazılmasından bahsediliyor hastanede. Sendikası işçiler sendikayı arıyor, asistanlar sabırsız, intörlü dekanlığa raporlar yazıyor gelecek arkadaşlara birşeyler bırakabilme telaşında. Daha iyi haberler bekliyoruz, sabırsızız, kararlıyız; Özallar yetişen bu hekimlerden korksun!

**Zeynep TURGUT/Tıp Fakültesi 5. Sınıf
Öğrencisi, TTB- TÖK (Tıp Öğrencileri Kolu) Üyesi**